

Kapitola I. Útěk

Noční ticho chladného lesa pročísl zvuk běžících nohou. Utíkala a klopýtala, hnaná děsem před něčím. Nebo někým. Zalykala se. Chlad bodal do plic. Bosá chodidla měla zmrzlá a rozedřená. Po vlhkých tvářích jí stékaly slzy. Netroufala si je otřít, aby neztratila rovnováhu. Neodvážila se ohlédnout. Netušila, jak daleko utíkala ani jak dlouho. Čas se slil do jedné dlouhé noční můry, která se stále více mísila s temnými obrysy stromů, jen stěží viditelnými ve stříbřitém světle měsíce.

Plíce definitivně zaprotestovaly a málem spadla na zem. Vyčerpaně se zastavila. Nemohla popadnout dech a chrčivě se rozkašlala. Hruď jí hořela nesnesitelnou, ohnivou bolestí. Sesula se za hromadu oklestěných větví starých jehličnanů napadených dřevomorkou. Cítila pach tlejícího listí a hniloby. Ušchlé, vlhké jehličí jí zalézalo všude – do rozkroku, do podpaží, i mezi drobná řadra. Větve se zadíraly do bledé pokožky jak do jehelníčku. Napínala zrak do tmy mezi stromy za sebou. Les byl tichý. Až příliš tichý.

Jako by čekal, co se bude dít dál, stejně jako ona.

V dálce se mihl záblesk baterky. A pak další. Světlo na konci tunelu znamená záchranu. Tohle však, jak brzy poznala, byla světla, která přinášela jen hrůzu a smrt. Zvuk praskajících větví pod těžkými kroky se pomalu blížil. S úděsem zavřela oči a přitiskla se na studenou a zvlhlou půdu lesa. Zatímco srdce zběsile bušilo v hrudi, z hrdla se jí stále draly zrychlené vzdechy, které dráždily v krku a hrozily, že se rozkašle. Oběma dlaněmi si zacpala ústa. Raději se udusit než se nechat chytit.

Do krku jí něco bodlo. Zařala zuby. Silou vůle se přinutila, aby se do zátylku neplácla a nezpůsobila hluk. Jak jí to jen poloha dovolila, napjala pohled na druhou stranu a pomalu, opatrně otáčela hlavu, připravená při prvním zašelestění opět ztuhnout. Teprve teď si uvědomila, že slyší šplouchání vody. Mezi stromy spatřila zvlněnou vodní plochu.

Světla se přiblížila. Chrastění lámaných větví se ozývalo stále hlasitěji. Byl to jediný zvuk, co postavy vydávaly. Přitiskla se ještě více k zemi, oči tentokrát doširoka otevřené, aby viděla, kam přichází míří. Prodírali se lesem, od jejího úkrytu byli vzdálení už jen asi dvacet metrů. Pak deset. Každou chvíli ji museli objevit.

Srdce jí divoce tlouklo.

Ti lidé kráčeli jen pár kroků od ní.

Od hlavy až k patě pocítila vlnu děsu. S neoblomnou jistotou věděla, že ji musejí najít. Že nikam nespěchají, protože tuší, kde se skrývá. Protože je jim jasné, že nemá kam utéct, je unavená, vyčerpaná, zmrzlá a na pokraji zoufalství. Snažila se připravit na další útěk, ale tělo jí úplně přestalo poslouchat. Jediné, co cítila, byla pousta hrůzy, která jí celou polapila do svých osidel a zabránila v jakémkoliv pohybu. Téměř cítila dotyk jejich odporných prstů na svém rameni, jak s ní hrubě smýkají, plní vzteku a záště z toho, že si dovolila jim vzdorovat. Teď za to bude pykat. Oni se o to postarají. Ze strašlivé obavy z bolesti a vidiny toho, co ji čeká v nemilosrdných spárech, jí bylo na omdlení. Snad si i přála ztratit vědomí. Takhle by alespoň nemusela nic cítit. Představila si, že se potápí do chladné, černé vody rybníka, voda teče do plic, dusí se, až se jí konečně dočista zastaví srdce a přichází vysvobozující temnota.

Uplynul okamžik delší než věčnost.

Prošli dál. Neviděli ji.

Světla z baterek pročešávala houštiny kousek od ní. Kmitala kolem břehu rybníka, jak se pomalu rozhlíželi. Nakonec se zafixovala na levé straně, kde se břeh mírně svažoval a přístup do vody nebyl zarostlý rákosím.

Nevěřicně se začala ujišťovat, že to není sen. Těžko si připouštěla, že její úkryt neobjevili, a nakonec jim přece jen unikla. Vždyť byli tak blízko. Odmítala doufat. Nemohla si to dovolit.

Tiché mužské hlasy se mezi sebou začaly domlouvat. Rozpoznala, že mluví o rybníku a zda se jim podaří projet autem až sem. Dohodli se, jeden z mužů si hlasitě s chrchláním odplivl a hovor ustal. Začali se vracet směrem, kterým přišli, až konečně znovu zmizeli ve tmě.

Cítila, jak celá ztuhla, přestože se trásla zimou. A hrůzou. Konečně si otřela oči a ledovými prsty s polámanými nehty se začala škrábat na bolavých místech. Ve tmě lesa sotva viděla, ale podle lepkavého pocitu na chodidlech usoudila, že je od ostrých větví a jehličí sedřená do krve. Předtím to vnímala jen někde na pozadí, ale teď si bolest plně uvědomovala.

Každou částí svého těla chtěla vyskočit a utéct pryč, něco ji však drželo na místě. Snažila se schoulit do tenkého, průsvitného tílka, které jí jen sotva dokázalo chránit před chladem. Na sobě měla ještě krajkové kalhotky, teď zašpiněné a ve švu natrhnuté. Věděla, že tu nemůže takhle zůstat, jestli nechce zmrznout. Byla sice příliš vyděšená na to, aby usnula, ale teplota prudce klesala. Ta nesnesitelná bolest ji ochromila. Ještě chvíli. Ještě krátkou chvíli a pak se zvedne. Museli být už dávno pryč. Přece jen se stal zázrak, podařilo se jí utéct. Dokázala to. Nebo se jí to jen zdálo? Nechala se oklamat snem, svou touhou, která se jí snažila vnutit milosrdnou lež? Téměř se obávala tomu věřit. Ticho a tma lesa však nasvědčovaly tomu, že je skutečně svobodná.

Napjala svaly, aby vstala, ale s vyděšeným trhnutím zalehla zpět na zem. Motor auta se rozlehl v korunách stromů a za ním vykukly oslepující reflektory namontované na jeho střeše. Mohutné auto zastavilo na malém prostranství před rybníkem. Ve světle silných žárovek se mihotala křídla nočního hmyzu. Vrátili se snad pro ni?

Dveře auta bouchla a ozvalo se vrzavé otevírání kufru. Jeden z nich začal šustit igelitem, který rozprostíral před otevřenými dveřmi. Ze střechy auta s námahou sundali roli něčeho těžkého, připomínajícího stočený koberec, ale podle namáhavého funění a klení šlo o něco mnohem těžšího. Kovové pletivo o sebe rachotilo a pak se zaduněním dopadlo na lesní půdu.

Po chvíli dalšího úporného hekání se ze zadní části auta ozvala rána a opět žuchnutí něčeho velkého a těžkého. Pak druhé, třetí, a čtvrté. Dívka si musela vši silou nacpat dlaň do úst. Z hrdla se jí málem vydralo zaječení hrůzy. Pochopila, co z auta vyndávají a co s tím chtějí udělat.